

FITA I GIRONA

Les experiències tingudes en els llocs on hem viscut ens provoca sovint, ben a desgrat nostre, un cert desencís quan, després d'una separació d'anys llargs, tornem a retrobar el passat, sobretot pel que fa als espais: la casa, el pati, un riu... Probablement hem tingut una gran decepció en percebre-ho tot com més petit, fins al punt, de vegades, de no semblar els mateixos llocs. Però això no m'ha passat amb Girona, car les separacions no han estat mai prou llargues, i per altra banda l'he tinguda sempre ben assumida. De fet, després de viatjar per Espanya i veure Catedrals molt diverses, al tornar a casa i retrobar la Catedral de Girona, entrant de nou en els seus espais, vaig veure una obra tan important com cap altra, sòbria i contundent de formes i espais, de manera que em vaig impressionar. De ben segur que molts altres gironins hauran viscut aquest xoc de les impressions tingudes durant la infantesa i les del retorn després d'un temps llarg.

Un altre aspecte a considerar és la plàstica que es produeix durant el pas de la infància a l'adolescència i la joventut. Les diferents etapes infantils ens fan passar pels gargots i l'esquematisme, per a entrar després en el retrobament amb la realitat, amb un enfrontament difícil de capir. Recordo que a mi, als 5 o 6 anys, m'era més fàcil fer figures amb plastilina: una figura humana o d'animal tenien una fàcil solució, representant el cap per mitjà d'una forma de bola, a la que s'hi feien els ulls amb una eina per a fer forats o un tall a la boca, amb un braç penjant o doblegat, o una cama amb forma de botifarró. Aquestes formes esquemàtiques són de més fàcil comprensió que representar una persona o un animal, o qualsevol altra cosa, transportada a un pla de dues dimensions. Però la realitat cultural és plena d'escrius i gravats en dues dimensions, de forma plana, i així anem representant el nostre món, el que trobem en els llibres, els còmics, i fins i tot en el cinema i la T.V.. Aquesta comprensió plana ens és més fàcil a l'hora de representar les coses, perquè partim d'un pla ordenat, sigui quina sigui la figura, en el que podem situar-hi unes mesures generals o de detall. És efectivament més fàcil que no pas enfrontar-nos amb la realitat, car, en aquest cas, la decisió recau molt directament en nosaltres.

És cert que podem estudiar i gaudir de les obres d'art representades en els llibres, però és molt més interessant veure les obres dels artistes locals, tan en les seves exposicions com en els museus, ja sigui dibuix, pintura o escultura, car això conforma una virtut en la que s'hi van identificant millor les obres amb els seus autors, el seu caràcter amb les seves traces o estils. I és per mitjà d'això que entenem el valor individual d'allò que som i podem.

Un professor que ens ensenyi a transportar i dominar l'espai en el que representar i com observar el model per tal d'entendre'l i plasmar-lo, és el catalitzador que va fent que la pròpia realitat es converteixi en un mitjà

motivador d'allò que ens envolta, i ens mourà a interessos cada cop més afins a les nostres atencions particulars.

Quan arriba el moment en que entenc la realitat i la seva plasmació o traducció, encaixant i marcant els espais, tant pel que fa a la figura humana com als espais urbans, és quan em llanço a anar pels carrers més típics pels volts de la Girona monumental, la mateixa Catedral, el claustre... Al meu entendre, és molt important que durant el temps lectiu, les classes, sigui quina sigui la matèria, entenguin com és d'important estar en contacte amb el mestre i els companys per tota la dinàmica que això genera, però crec que aquesta posició s'ha de complementar amb l'actitud individual d'enfrontar-se sol davant la pròpia realitat. És amb aquestes dificultats que creix més la confiança i l'experiència, sense deixar de contrastar-ho amb els companys d'afició comuna.

Durant tot el meu període de formació, igualment com en tota la meva trajectòria artística, he tingut més cura d'alimentar-me d'expressions de pròpies vivències, tant humanes com físiques i ambientals, que no pas dels moviments existents en el moment, o del que se'n podria dir cultura artística. Malgrat tot, això no vol dir que hagi viscut al marge d'aquest procés evolutiu, és només que vull remarcar la meva inclinació a copsar el glatir de cada moment i circumstància que la vida et presenta, el nodriment essencial, al meu parer, de l'expressió artística. En el transcórrer de la meva vida, Girona, especialment la monumental, ha estat un element entranyable i realment motivador. Fins i tot recordo que una de les meves primeres pintures fou feta al claustre de la Catedral, car aquesta escultura tant fantàstica sempre m'ha emocionat per les seves solucions arquitectòniques i escultòriques, per la seva llum... Sóc conscient que era una gran intrepidesa triar aquest tema, però el 1941 la meva inexperiència em permetia la gosadia de fer-ho. Després, el 1942 fou la Portada dels Apòstols, el 1944 els Banys Àrabs i, fins al 1945, vingueren dibuixos i pintures de carrerons, de la mateixa Catedral i d'altres entorns.

El 1946 vaig tornar a pintar Girona: les cases del riu amb la seu al fons i el quiosc vist des de la Plaça de Sant Agustí, també el pati de l'hospici i alguna altra. Recordo la passió que sentia pels tons perlats i sobris; així és com veia la meva Girona. També, el 1947, vaig pintar a Sant Daniel.

Després d'un llarg temps de 26 anys, vaig tornar a reemprendre el tema. En posar en pràctica la tècnica acrílica amb un grup d'amics, entre els anys 1973 i 1975, sortíem a pintar vistes des de Montjuïc, els paisatges que ens oferia Sant Daniel amb Girona incorporada. Aquestes obres, fetes d'una manera convencional, després eren manipulades per tal de convertir-les en suport d'altres expressions: arrugats, tacats, tallats, estripats, etc. Posteriorment, el 1980, vaig fer un Sant Daniel trencat.

El 1984, amb motiu d'inaugurar-se Expoart a Montjuïc, vaig fer 42 teles sobre Girona pensant en els grans monuments, amb expressions i tècniques diverses.

El 1988 en vaig fer una altra sèrie que fou exposada l'abril d'aquell any a l'Artística de Girona. També en gravat, primer el 1982-1984 i després el 1993, la temàtica d'aquesta Girona antiga fou expressada amb tècniques diverses.

L'abril de 1985, a la galeria Expoart de Montjuïc, es feu la presentació del llibre de bibliòfil "Pedra sobre pedra", amb textos de Narcís-Jordi Aragó,

que em va suggerir una munió de dibuixos sobre la nostra ciutat, amb impressió de Domènec Molí, d'Olot.

Cal afegir-hi també les carpetes de serigrafies fetes al taller d'en Masergas, d'Anglès, una el 1987 i l'altra el 1993.

Del 8 d'abril al 4 de maig de 1994, vaig exposar "Tres visions" a la galeria Expoart. Després, el 1995 vaig fer una altra sèrie de pintures sobre Girona, més tres serigrafies i 5 blocs preparatius. El 1999, a la capella de Sant Nicolau, vaig exposar la sèrie "Segle XII", amb 13 pintures i 160 dibuixos preparatoris. I l'any 2000 vaig fer 32 pintures més sobre Girona, amb 296 dibuixos preparatoris, i també dos llibres facsímil, l'un del bloc 409 i l'altre del bloc 410.

Fita